

Susamak dili, susmak yüreği kurutur!

Yiten Can'lar, sevgili dostlar! Aylar süren yoğun bir çalışmanın ürünü ve 100 sayfadan oluşan 'Yiten CAN'ların hayatını içeren almanakla karşınızdayız.

Böylesi bir çalışmayla temel gayemiz; her dönem farklı bir mahallenin kapısını çalan ve adeta baştan aşağı ne varsa alıp götürene zulmü; gözler önüne sermek. Bu süreçte olup bitenlere tanıklık etmektir.

Ve elbette tarihe not düşmektir, asıl amaç.

Hep bir hikâye uydurdu suyu bulandıran kurt. Benzer trajediler, bir film şeridi gibi devreye sokuluyor. Aynı klişe ve bayağı etiketler:

Vatan haini! Terörist! Memleket düşmanı!

Düşünceleri farklı ancak acı hatıraları, sürgünleri ve ayrılış türküsü ve ezgileri aynı olan kitlelerden bahsediyorum. Dünyanın çeşitli yörelerine sığınmak zorunda kalanlar ve sürgün hayatı yaşayanların kaderi hep aynı.

Ya Komünist solcu ya bölücü Kürt'ün veyahut bilmem hangi uydurma iğrenç etiketle teröristsin.

Nazım Hikmet'i Moskova'da, Ahmet Kaya ve Yasin öğretmeni Paris'te kara toprağa düşürenler aynı kara ruhlular değil mi?

"Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin" diyecek kadar gönül kırıldı bu kara ruhlular. Çarkı işlemler, her noktada icra ediyorlar karanlık emellerini... 1980'de Berfo Nine'nin kapısını çaldı, oğlu Cemil Kurbayır'ı alıp götürdüler. Diyarbakır'da, Tahir Elçi'nin, İstanbul'da ise Hrant Dink'in canına kıydılar.

Taybet İnan, Berkin ve Ceylan'ın canlarına kıydılar, hayatlarını çaldılar. Tarife sığmaz acılar kaldı geriye. Son yıllarda ise Gökhan Açıkkollu'nun, Mustafa Kabakçoğlu'nun, Harbiyeli Ragıp Enes'in,

Halime Gülsu'nun ve daha nicelelerinin kapıları zalimce çalındı.

Nasıl bir gözü dönmüştük ki canını Yaradan'a teslim etmiş Hatun Tuğluk'u mezarında bile rahat bırakmadı kefen soyucular.

Yusuf Pekmezci, Nusret Muğla, Ali Boçnak gibi yaşı seksene dayanmışlara acımadılar, ağır ağır ölüme gönderdiler. Bu nasırlaşmış vicdanlar, kana ve cana doymadılar. Sırtında ağlayan çocuğuyla ülkesini terk eden Esmâ Uludağ'a, geride kalan milyonlar için; "Allah yardımcılar olsun" dedirten çile neydi? Adaletsizliğe isyan eden, 'ölüm orucu'yla hayatlarını kaybeden Helin Bölek, Av. Ebru Timtik, Mustafa Koçak, İbrahim Gökçe'lerin ölümünü, aynı gözü dönmüştükle izlediler.

Göz göre göre kara toprağın bağına gönderildiler. Bütün tepki, sosyal medyadaki "ölüyorlar!" çığlığıyla sınırlı kaldı.

Sevginin, barışın dili Hz. Mevlânâ; "Susamak ve susmak çok benzerdir. Birinde dilin, diğerinde yüreğin kurur." derken üstte yazılan acı hakikatleri ne kadar da güzel özetler. Ama ne yazık ki bahtı kara Anadolu'daki geniş kitleler, adaletsizlikler karşısında dilsiz kesildi. Zulüm çarkı işlerken, vicdanlar ve yürekler kupkuru çöllere dönmüş durumda. Kirli ittifakın pençesinde, binden fazla CAN'ı yitirdik.

Gerçek anlamda bir paranoya yaşıyor. Devlet denen aygıt, temel değerlerden kopmuş durumda. Acılara acı ekleniyor, dramların ardı arkası kesilmiyor. Ülkenin Doğu ve Güneydoğusu, 100 yılı aşkın bir süredir terbiye(!) ediliyordu zaten. İktidarlar geldi geçti, ama postallı, sopalı, dipçikli zihniyet hep var oldu. Fasilasız dayak, sopa, işkenceler hiç bitmedi... Gözyaşı, ölümler, sürgünler tüm hızıyla sürüyor. Dün, asit kuyuları, Beyaz Toroslar; bugün ise şeytanlaştırma, Transporterler ve kaçırılmalar.

Eziyetin binbir hali...

Mezopotamya, Kapadokya ve Trakya insanı birbirine kin duyar hale getirildi.

Bu toprakları el ele vererek yurt kılınanlar arasına kin tohumları ekilmeye devam ediliyor.

Bu böyle. Ama asla böyle devam etmemeli elbette. Avustralyalı meslektaşımız George Donikian, Türkiye'deki zulümler için şunu demişti bize: "İyi insanlar bir şeyler yapmazlarsa, şeytanlar zafer kazanır." Ne yazık ki, aynen böyle olmuş, böyle olmaktadır.

İyi insanların eli kolu bağlandı. Tertipler, tezgâh-

lar, entrikalarla masumlar; ülkenin haini, darbecisi ve "teröristi" oluverdi bir anda. Safderun kitleler de, bu oyuna katıldı. Ya sessizliğe büründü veya alkış tuttu.

Hâlbuki Fransız düşünür Jean-Jacques Rousseau: "Beraber ağlamaktaki tatlılık kadar hiçbir şey kalpleri birbirine bağlamaz." der. Ne beraber ağlayabildik ne de benzer sevinçleri paylaşabildik.

Diyarbakır'ın tarihi surları kanlı oyunlara sahne olduğunda, kapana kısırlanmış gençler, dondurucuda saklanan Cemileler, Roboski ve Ankara Gan'ndaki CAN'lar bir bir aramızdan ayrıldığında, yas tutmasını bilmeliydik beraberce.

Ege'nin karanlık sularında kaybolan bebekler için ortak yas çadırları kurulmalı ve giden CAN'ların salâsı hep beraber okunmalıydı. Rejimin hukuk tanımaz memurlarının işkencesine dayanamayan Kürdün garip kızı Garibe, canına kıydı zindanda.

Garibe, bir kamyonetin kasasında gitti son yolculuğuna. Cenaze aracı bile çok görüldü ama 'Ümmet'ten tık ses çıkmadı.

Melek olup uçmuş bir yavrunun anası için 'yuh çekildi' meydanlarda.

Kara Efe'ye baba kucaklaşması çok görüldü. 'Baba, baba' iniltileriyle gözünü yumdu.

Zulümden kaçarken, Ege'de boğulan yavrularımız Gökhan, Burhan ve Nurbanu Yeni'ye cenaze aracı vermeyenler, bu gözü dönmüşlerdi yine.

Düşünün, 'hainler mezarlığı' diye bir ifade kalıbı duyuldu, miras kaldı bu karanlık dönemden.

Hâsılı, çocukların, kadın ve yaşlıların hayallerini yıktılar; yetmedi CAN'larna kıydılar. Yiten CAN'ları unutursak vicdanımız kurusun, çektikleri zulümleri tarihe not düşmek ise namus borcumuz olsun.

Not: Bu çalışmada, yazıları bulunan tüm değerli kalem erbaplarına, ailelerle iletişimini sağlayan 'Biten Hayatlar Platformu' Koordinatörü Murat Akkurt Bey'e, Tülay Açıkkollu, Zeynep Güneş ve Hatice Balıkcı hanımefendilere, yazıları tashih eden sevgili H. Safyürek, M. Kabak ile Advocates For Dignity (AFD) Genel Sekreteri Kerami Göz'e, tasarımlarından dolayı Rıza Bayraktar ve Hakan Sobacı Beylere çok teşekkür ederim.

EDİTÖRDEN...

Enes Cansever